

Han säger endast, att då de togos ombord, liknade de mera benrangel på ett anatomiskt museum än sjögastar.

Den 24 avseglade man åter till Namu och försökte att landstiga, men surfen var för stark för båtarna. Emellertid blev man förvissad om, att fru Guard och barnen levde och befunno sig i Pahn. Först den 28 blev det möjligt att göra om landstigningsförsöket, och en avdelning sjöfolk, soldater och mariner landade i en vacker vik, omgiven av höga klippor, vilka syntes myllra av infödingar. Då syntes en ståtlig, vitplymad hövding ensam och obehäpnad närma sig de vita med handen upplyftad över huvudet. Han uppgav sig heta Oaoiti, och att det var han som tagit vård om den vita kvinnan och hennes barn. Han förklarade sig villig att utlämna dem oskadda — men endast mot den av Guard utlovade ersättningen: *ett fat krut*. I samma ögonblick tolken översatt detta, kastade sig soldaterna — utan någon order från befälet — över Oaoiti och släpade ned honom i en båt, som av ett tiotal soldater och mariner roddes ut till »Alligator». På vägen ut till fregatten blev maorihövdingen grymt miss-handlad med bajonetterna, och då han kravlade sig upp på däck, förlorade han sansen. Vid undersökning fann Dr Marshall, att maorien hade 14 bajonettstygn i kroppen, varav ett mycket allvarsamt. Han skötte om honom på bästa sätt, men hade föga hopp om patientens räddning. (Men den gode doktorn kände då ännu ej till vad en maorikrigares fysik kunde tåla vid...)

Emellertid företog landstigningstruppen en rekognoscering uppåt höjden, där Namu pah låg, där de ämnade »avhämta» fru Guard. Till sin förvåning funno de byn fullständigt utrymd — ej ens en hund fanns kvar. Truppen delades nu i tvenne avdelningar, och en efter engelska exercisreglementet ordnad »förföljelse av den flyende fienden» vidtog, men utan annat resultat än den förskräckliga oreda, de kitsliga »suple jacks» och andra taggiga lianer tillställde bland soldaterna. Med söndertrasade uniformer och avslitna